

[Jens Jørgensen]

Jeg læser den som et udspil, et åbent, forhandlingsorienteret udspil. Ikke noget med at tromle, men noget med at turde og ville samarbejde – ikke nedefter til borgerne, men i samarbejde med borgerne, privat og på arbejdspladserne, og derfor støtter Det Konservative Folkeparti redegørelsens konklusioner og målsætning som et virkelig flot udspil.

Filt Jensen (V):

Køkkenmøddinger er ikke en ny foreteelse. Hvor mennesker og dyr færdes, er der altid efterladenskaber, men det moderne forbrugersamfund har dog bevirket, at det 20. århundredes køkkenmøddinger er af helt andre dimensioner end dem, vi har kendt tidligere. Problemet har nået en størrelsesorden, der kræver, at vi gør en indsats for at ændre væksten i affaldsproblemet, ændre den til et fald.

Løsningsmodellen er følgende og nævnt i prioriteret række: Det drejer sig for det første om renere teknologi og for det andet om genanvendelse. På mange måder er genanvendelse netop muliggjort på grund af renere teknologi. For det tredje drejer det sig om affald, og det kan deles op i brændbart affald og deponerbart affald. I det brændbare affald ligger faktisk også en slags genanvendelse, idet der ligger frigørelse af energi gemt i varen. Deponerbart affald kan ikke bruges til noget.

I Venstre mener vi, at det at løse miljømæssige opgaver på forsvarlig måde er en pligt, vi har over for vores efterkommere, således at vi ikke efterlader et uløseligt miljøproblem til kommende generationer. Når det er sagt, skal det også siges, at der er en tilbøjelighed i dette Ting til, at den slags opgaver skal løses uanset omkostningerne. Det er da også helt i orden, blot ansvarsbevidstheden også rækker til at være med til at finde besparelser på andre områder, for penge kan jo kun bruges én gang.

Renere teknologi er forebyggelse af miljøproblemer. Renere teknologi dækker også over at undgå at bruge visse uheldige stoffer, tungmetaller, organiske opløsningsmidler, ozonlagnedbrydende stoffer osv. Valg af og økonomisering med råvarer er et væsentligt element. Brug af materialer, der giver mindst mulig miljøbelastning, samt brug af materialer, der egner sig til genbrug, er vejen til formindskelse af miljøpresset. Ønskeligt er det, om denne udvikling kunne ske ad frivillighedens vej, men

for et erhvervsliv, der er i knaldhård konkurrence om fortsat at blive i telefonbogen, kan det selvfølgelig være svært at vælge de ofte dyre, men miljømæssigt bedre løsninger.

Som sagt skal udviklingen mod renere teknologi og genanvendelse helst ske ad frivillighedens vej. Udviklingen må kunne nås gennem aftaler med virksomhederne, ved rådgivning og en konsulentordning til fremme af mere miljøvenlige produktionsmetoder. Tilbage-tagningspligt for emballager og produkter er nævnt som en mulighed; det vil utvivlsomt få virke producenten dels til begrænset brug af emballage – og det er da helt i orden – dels til at bruge produkter og råvarer i produktionen, der egner sig til genbrug.

På nogle punkter kan tilbagetagningspligten godt give anledning til betænkeligheder. Problemet er meget synligt, når f.eks. køleskabsfabrikanten skal tage et gammelt skab retur for at kunne sælge et nyt. Det gamle er sandsynligvis ikke hans eget fabrikat, måske endda et udenlandsk, og grotesk er det jo, hvis en tilsvarende tilbagetagningspligt ikke gælder for en udenlandsk virksomhed.

Vi skal altså fare frem med lempe – vi har også et andet stort problem, nemlig ledigheden, og vi skulle jo nødtigt kvæle gode virksomheder og gode arbejdspladser med de foranstaltninger, vi laver. Vi må gerne vise vejen, og vi må gerne være lidt foran, men vi kan også holde fanen så højt, at vi slipper jordforbindelsen.

Det er vigtigt, at udviklingen på miljøområdet sker med nogenlunde samme hast i vore nabolande dels af konkurrencemæssige grunde, dels fordi miljøproblemer er grænseoverskridende. Det, vi med et lille flertal sagde nej til den 2. juni, var bl.a. også at give Fællesskabet mulighed for at sætte minimumsgrænser for miljøbelastning. Vi er da nået langt her i Danmark med genbrug, når f.eks. gammelt jern genbruges med 95 pct. og andre metaller med 98 pct.; på øl- og sodavandsflasker nærmer vi os nu 100 pct. genbrug. Der er andre glasprodukter, der også har stor genanvendelse efter omsmelting, og der er visse plastformer, der indgår som komponenter i industrien, som egner sig til genbrug gennem omsmelting til nye produkter. At lede produktionen over på disse produkter – hvis de da ellers er gode – er jo et godt miljøtiltag.